

לְזֹאת יִקְרָא אִשָּׁה

מאת יונתן קלדרון

(ע"פ אוטוביוגרפיה מאת אפרת טילמה)

בבימוי רקפת בנימין

ובביצוע האנסמבל הגאה

3.....	הדמויות.....
4.....	פרולוג: בריאת האישה.....
5.....	מערכה ראשונה: שוטר טרנסית?.....
5.....	1. פגישה ראשונה.....
6.....	2. לה טרוויאטה.....
8.....	3. אצל מפקד המשטרה.....
11.....	מערכה שניה: נער.....
11.....	4. בר מצוה.....
13.....	5. העליה לתורה.....
14.....	6. כוכבת מאדאם ארתור בתל-אביב.....
16.....	7. התנכלות המשטרה.....
19.....	8. המראה.....
20.....	מערכה שלישית: נערת שעשועים.....
20.....	9. הבגידה.....
24.....	מערכה רביעית: אישה.....
24.....	10. האמבטיה.....
25.....	11. היום הגדול בקזבלקנה.....
27.....	12. המכון הפתולוגי.....
31.....	13. חתונה.....
33.....	מערכה חמישית: שוטר טרנסית.....
33.....	14. בתא המעצר.....
35.....	15. ההתאבדות.....
37.....	16. היציאה מהארון.....
38.....	אפילוג: פגישה ראשונה.....

הדמויות

אפרת הבוגרת	חלוצה טרנסית. מתנדבת כשוטרת במחוז מרכז.
קמיליה	ידידה טרנסית צעירה של אפרת. עובדת בזנות.
מפקד המשטרה	מפקד מחוז תל אביב במשטרת ישראל, בו מתנדבת אפרת.
קרולין	טרנסית מחו"ל, הופיע עם הקרוסל דה פריס בישראל, עובדת ב'מאדאם ארתור' באמסטרדם. יפה אבל כבר מבוגרת. חוששת למעמד שלה ומפחדת שאפרת תטיל עליה צל. נעה בין אמפטיה לאפרת לבין חשש מפניה ורצון לחבל בה.
ז'אק לאונידס	יורש לאימפריה עשירה של פרליני שוקולד. תלוי בריצוי המשפחה שלו. נמשך לטרנסיות אבל לא מוכן להתחתן איתן.
ליידי אן	דמות הבמה של אפרת כשעבדה כרקדנית-חשפנית במועדוני לילה של 'טרנסווסטי' באירופה.
נער בר מצווה	אפרת בגיל 13.
ד"ר בורו	הפלסטיקאי הצרפתי בקזנבלנקה, חלוץ הניתוחים לשינוי מין מזכר לנקבה.
ד"ר בלוק	פתולוג (רופא משפטי), ראש המכון הפתולוגי.
אפרת הצעירה	
האב	
האם	
הרב	
מנהל המועדון	
שוטר בלגי / שוטר ישראלי	
פקידה במשרד הפנים	
מנהל דתי במשרד הפנים	
פקידה במכון הפתולוגי	
אחות במרפאה של ד"ר בורו	
הבעל	

פרולוג: בריאת האישה

[חושך]

חזן (קול): (כא) וַיִּפֹּל יְהוָה אֱלֹהִים תְּרַדְמָה עַל-הָאָדָם, וַיִּישָׁן; וַיִּקַּח, אֶחָת מִצְלַעַתָּיו, וַיִּסְגֶר בָּשָׂר, תַּחְתְּנָה.
 (כב) וַיִּבֶן יְהוָה אֱלֹהִים אֶת-הַצֶּלַע אֲשֶׁר-לָקַח מִן-הָאָדָם, לְאִשָּׁה; וַיִּבְרָאָהּ, אֶל-הָאָדָם. (כג) וַיֹּאמֶר,
 הָאָדָם, זֹאת הַפֶּעַם עֵצָם מַעֲצָמִי, וּבָשָׂר מִבָּשָׂרִי; לְזֹאת יִקְרָא אִשָּׁה, כִּי מֵאִישׁ לְקַחָהּ-זֹאת.

[נער בבגדים תחתונים. שורה של גברים מעבירים את הנער מיד ליד. לאחר מכן הם נעמדים מסביבו ומסתירים אותו. כשהמעגל מתפזר צצה מתוך המעגל דמות אישה בבגדים תחתונים]

מערכה ראשונה: שוטר תרנסית?

1. פגישה ראשונה

[קמיליה ואפרת יושבות על ספסל. הן לא דיברו מעולם. הן מחייכות זו לזו]

אפרת: אני רואה אותך כאן כל יום.

קמיליה: כן, אני אוהבת לנוח כאן ולהתבונן מהצד.

אפרת: על מה את מתבוננת?

קמיליה: על הגברים והנשים. ומה שביניהם.

אפרת: אני אפרת.

קמיליה: נעים מאוד, אפרת. אני קמיליה.

2. לה טרוויאטה

[קמיליה ואפרת בבית של קמיליה]

אפרת: מזל טוב, קמיליה!

קמיליה: לה טרוויאטה?

אפרת: זוכרת שסיפרת לי שתמיד רצית ללכת לאופרה? אז נחשי מה! האופרה מעלה את 'לה טרוויאטה' ואם תרצי נוכל ללכת לראות אותה ביחד!

קמיליה: נראה לך שיכניסו זונה טרנסית לאופרה?

אפרת: אני מבטיחה לך שהתקרה לא תיפול עלייך.

קמיליה: לא, לא. אופרה זה לאנשים מהוגנים בעניבות ושملות ערב.

אפרת: את יודעת מי הגיבורה של האופרה הזו? זונה!

קמיליה: אני כבר אוהבת את האופרה הזו!

אפרת: כן, קורטיזנה בשם ויולטה. מתאהב בה בן אצולה בשם אלפרדו. ויולט מתאהבת בו בחזרה. היא מפסיקה לעבוד בתור זונה ומוכרת את כל הרכוש שלה כדי לממן להם חיים חדשים בכפר.

קמיליה: היא משלמת עליו? איזו מן זונה זו?

אפרת: אבל אז מתחילות הצרות שלה. אבא של אלפרדו, ג'רמו... בואי תשחקי אותו.

קמיליה: אני תמיד משחקת את הרעים! אני אשחק את ויולטה!

אפרת: בסדר... ג'רמו מבקש ממנה להיפרד מאלפרדו כדי לא לפגוע בשם הטוב של המשפחה. ויולטה אומרת "לא, אני אוהבת אותו".

קמיליה: [בקול אדיש] לא, אני אוהבת אותו

אפרת: לא ככה!

קמיליה: בסדר.. עוד לא נכנסתי לדמות! ומה קורה אחר כך?

אפרת: בסוף היא מסכימה.

- קמיליה:** איזה מפגרת.
- אפרת:** גבר כמוהו ואישה כמוה - לא יכול להיות לזה סוף טוב. אז היא אומרת לו שהיא לא אוהבת אותו.
- קמיליה:** אני לא אוהבת אותך!
- אפרת:** שהיא אוהבת את הברון.
- קמיליה:** אני אוהבת... [יוצאת מהדמות של ויולטה] את הברון היא אוהבת?
- אפרת:** היא משקרת לו!
ואז מגיע שיא האופרה - אלפרדו משפיל אותה מול כל האורחים במסיבה ומספר להם שויולטה קנתה את אהבתו בכסף ועכשיו הוא מחזיר את החוב. ואז הוא זורק עליה ערימה של שטרות. ויולטה נופלת.
- קמיליה:** אני לא נופלת עכשיו!
- אפרת:** תפלי!
- [קמיליה מתעלפת בדרמטיות]
- קמיליה:** אבל בסוף הכל מסתדר להם נכון?
- אפרת:** תצטרכי לבוא איתי לאופרה ולראות בעצמך!
- קמיליה:** אני אחשוב על זה. [מחייכת]
- אפרת:** מה שלום הלקוח ההוא שהתאהב בך?
- קמיליה:** פאבל הוא לא לקוח! אנחנו זוג.
הוא לא מרשה לי לעבוד יותר בזנות. הוא מבטיח לפרנס אותי.
- אפרת:** קמיליה, תזהרי מהבטחות של גברים. אני לא רוצה שתפגע.
- קמיליה:** את תראי אפרת, פאבל יתחתן איתי ובזכותו אני אעזוב את העולם הזה של הזנות.

3. אצל מפקד המשטרה

- מפקד:** שלום אפרת, בואי כנסי. את יודעת למה זימנתי אותך אלי?
- אפרת:** לא. מה עשיתי?
- מפקד:** לא עשית שוב דבר רע. אני מאוד מרוצה ממך. [ביט] בגלל זה הייתי רוצה לדעת עלייך קצת יותר. למה שלא תספרי לי קצת על עצמך?
- אפרת:** מה יש לספר? אני מתנדבת במשטרה כבר חמש שנים. אני אחראית על מערך הפניות הטלפוני של המשטרה...
- מפקד:** כן, כן. את זה אני יודע. ספרי לי... על העבר שלך.
- אפרת:** חייתי בברלין תקופה ארוכה, עבדתי כדיילת בבריטיש איירוויז, הייתי נשואה.
- מפקד:** [קצר רוח] מה לגבי הילדות שלך?
- אפרת:** [פאזזה] מה הילדות שלי קשורה? חגגתי השנה שבעים...
- מפקד:** מה שאני מנסה לומר... אני רוצה שתספרי לי מי את.
- אפרת:** אתה מפקד מחוז תל אביב במשטרת ישראל. אתה לא יודע מי אני?
- מפקד:** את יודעת אפרת, היו למשטרה כמה תקריות אלימות עם טרנסג'נדריות בזמן האחרון.
- אפרת:** ואיך זה קשור אלי?
- מפקד:** אין לזה מקום במשטרת ישראל.
- אפרת:** אני מבינה. בוא אני אעזור לך, אדוני המפקד. אני אעזוב את המשטרה. [מסתובבת אל הדלת]
- מפקד:** למה שתעשי דבר כזה?
- אפרת:** שיקרתי לעצמי. חשבתי שאני יכולה להיות שוטרת. אמרתי לעצמי – הזמנים השתנו. אבל אנשים כמוני לא יכולים להיות בצד הזה של החוק.
- מפקד:** על מה את מדברת?
- אפרת:** יותר מחמישים שנה עברו. אבל אני זוכרת. לפעמים כשאני נכנסת לשירותים ורואה את המדים האלה במראה אני נבהלת. איך זה יכול להיות? עוד רגע הם יגלו. עוד רגע הם יוציאו אותי בכוח משירותי הנשים וכניסו אותי לכלא. כמו אז בתחנת המשטרה הישנה ביפו. רשום לך שם שזרקו אותי לכלא?
- מפקד:** אתם הייתם החוק. אני הייתי מחוץ לחוק. וכנראה שככה זה ישאר תמיד.
- מפקד:** אפרת תרגעי בבקשה!
- אפרת:** חזרתי לישראל אחרי יותר מארבעים שנה באירופה. חשבתי שהזמנים השתנו. אבל לפני שאתה גורע אותי מהשירות...
- מפקד:** למה שנגרע אותך מהשירות? את אחת המתנדבות הטובות ביותר שלנו במחוז תל-אביב.
- אפרת:** אין לך מה לדאוג. אין לי שום כוונה לוותר עלייך.
- אפרת:** [מתיישבת] אם אתה לא רוצה לגרוע אותי מהתפקיד. אז למה קראת לי לכאן?

- מפקד:** אני יודע שבעבר החוויות שלך עם משטרת ישראל היו... לא נעימות.
[אפרת מעקמת פנים לנוסח האנדרסטייטמנט]
- אבל הזמנים השתנו מאז. המשטרה השתנתה מאז. והאזרח צריך לראות את זה. אפרת,
 אני חושב שיש לנו כאן הזדמנות נפלאה ללמוד ממך! אנחנו מפיקים סרטון תדמית.
אפרת: סרטון תדמית?
מפקד: ואני אשמח מאוד אם תשתתפי בו.
[האור על המפקד נכבה, ונדלק על קמיליה שנכנסת. הסיטואציה עוברת לביתה של קמיליה]
- אפרת:** אני חשבתי שהולכים להעיף אותי מהמשטרה והם בכלל רוצים להפוך אותי לכוכבת...
קמיליה: עכשיו את יכולה להיות שגרירה של הטרנסיות במשטרה!
אפרת: אבל אני לא רוצה להיות שגרירה! אני רוצה להיות סתם שוטרת רגילה!
קמיליה: כמו בבריטיש איירוויז - יכולת להיות הדיילת הטרנסית הראשונה! - אבל היית סתם דיילת.
 עשית היסטוריה ואף אחד לא ידע!
אפרת: בשבילי להיות 'סתם דיילת' היה חלום שהתגשם!
[האור כבה על קמיליה ונדלק על המפקד]
- אפרת:** **[למפקד]** מה בדיוק אתה מבקש ממני?
מפקד: אני רוצה שתספרי בסרטון על העבר שלך.
אפרת: אני מצטערת, אדוני המפקד, אבל אין לי עבר.
מפקד: לכל אחד יש עבר...
אפרת: אני חיה בהווה. מחקתי את העבר שלי. שרפתי את כל התמונות. אני עברתי הרבה כדי להיות מי שאני היום. אף אחד לא יודע מי הייתי ואף אחד גם לא צריך לדעת.
 כולם כאן מכבדים אותי. אתה מבקש ממני להקריב את כל מה שהשגתי. אתה רוצה לשפר את התדמית של המשטרה על הגב שלי. הרי מאחורי הגב שלי יתלחשו. מאחורי הגב שלי יקראו לי בשמות.
- מפקד:** אני מבטיח לך שמי שיפסיק לכבד אותך בגלל שנולדת גבר לא ימשיך לשרת במשטרת ישראל.
אפרת: אני לא נולדתי גבר! לא הספקתי להפוך לגבר.
 אני מצטערת, אדוני המפקד, אבל אני מבקשת שאף אחד לא ישמע על השיחה הזאת.
[אפרת קמה נסערת ועומדת לצאת מהמשרד]
- מפקד:** אפרת!
- [אפרת נעצרת בדלת. היא נזכרת במסע הקשה שעברה כדי להיות אישה]**

אפרת: [ממלמת לעצמה] "לזאת יקרא אישה, כי מאיש לוקחה זאת"

מערכה שניה: נער

4. בר מצוה

[נער בר המצוה לומד את ההפטרה אצל הרב]

נער: [חוזר על ההפטרה] לְזֹאת יִקְרָא אִשָּׁה כִּי מֵאִישׁ לִקְחָהּ זֹאת.

הרב: לא טוב, לא טוב, מההתחלה. תקרא לפי הטעמים.

נער: וַיִּבֶן יְהוָה אֱלֹהִים אֶת־הַצֵּלַע

הרב: שכחת כל מה שלימדתי אותך! [הולך להביא את הכיסא שלו] זה מהתרגשות הכל בסדר. וַיִּבֶן יְהוָה אֱלֹהִים אֶת־הַצֵּלַע

נער: [חוזר אחריו בשקט]

הרב: לא, אתה רוצה שישמעו אותך. זה בית כנסת גדול. אֲשֶׁר־לָקַח מִן־הָאָדָם לְאִשָּׁה. חזק. כמו גבר! -

[הרב טופח לנער על החזה. הנער נרתע ומוציא קול בהלה נשין]

נער: [בקול רם יותר] אֲשֶׁר־לָקַח מִן־הָאָדָם לְאִשָּׁה

[באותו הזמן האמא נכנסת לבמה, מחליפה מבטים עם הרב שמסמן לה שהמצב לא טוב. האמא יוצאת]

הרב: יפה מאוד. וַיִּבְאֶה אֶל־הָאָדָם.

נער: וַיִּבְאֶה אֶל־הָאָדָם

[האבא נכנס לבמה ומסתכל עליהם]

אבא: לא מפריע.

הרב: וַיֹּאמֶר הָאָדָם זֹאת הַפֶּעַם

נער: [חוזר אחריו ומזייף]

הרב: אתה יודע מה? אולי ננסה בעמידה. [נעמדים] עֵצָם מִעֲצָמֵי וּבָשָׂר מִבָּשָׂרִי.

נער: [חוזר אחריו ומזייף עוד יותר. **האבא** נבהל ויוצא משם]

הרב: לא טוב בעמידה. לשבת, לשבת.

[**האמא** נכנסת עם מגש תה ועוגיות]

אמא: הפסקה. בואו תאכלו משהו. [נוגעת בכתף של **הרב**]

רב: לא, אסור!

אמא: אה, שומר נגיעה... [מגלגלת עיניים לבן בלי שהרב רואה] אינגלה, מה קרה לך? אתה חיוור לגמרי. אתה הולך לבית כנסת, לא ללוויה.

הרב: בסדר, אמא, עוד מעט אנחנו מסיימים.

[**האמא** יוצאת]

לְזָאת יִקְרָא אִשָּׁה כִּי מֵאִישׁ לִקְחָהּ זֵאת:

נער: [חוזר אחריו]

הרב: [ביאוש, ומתחיל להתקפל] יפה מאוד.

נער: רבי, גם בנות עולות לתורה?

הרב: [צוחק בפה גדול] לא, מה פתאום? רק אנחנו הגברים!

[**האבא** נכנס, מעמיד את הנער, מחבק ותופח לו על הגב]

האב: נו, היום זה היום הגדול! היום אתה עולה לתורה. מהיום אתה גבר!

נער: אני לא...

האב: אתה לא...?

נער: אני לא.

[**האבא** מתחיל לדחוף אותו החוצה]

האב: אה. אל תשכח את הטלית שלך! [מלביש אותה עליו]

[יוצאים מדלת הבית]

5. העליה לתורה

[בית הכנסת. הגברים מתאספים. הנשים בעזרת הנשים. הגברים מתפללים, בזמן שהנער עומד בצד. האב מגיע ולוקח אותו. הגברים מתחילים להעביר אותו מיד ליד, תוך כדי שקוראים לו קריאות כמו 'מהיום אתה גבר!', 'איזה גבר!', 'אתה גבר!', 'תנהג כמו גבר!'. לשמע המילה הזאת, 'גבר', הנער מתחלחל. דמעות מתחילות לרדת מעיני הנער. הנער מתעלף].

6. כוכבת מאדאם ארתור בתל-אביב

[מועדון צברה בתל אביב]

מנהל: [קול בלבד] גברותיי ורבותיי! הישר ממועדון מאדאם ארתור באמסטרדם כאן אצלנו במועדון צברה, בתל אביב הקטנה! מלכת הלילה, והאחת והיחידה - קרולין!

[לבמה עולה הטרנסית קרולין. היא שרה פלייבק ורוקדת עם הגב לקהל. המופע נגמר.]

הנער, לבוש בחליפה הגברית, מחכה לבנות ביציאה האחורית של המועדון, כדי לדבר איתה. באחת בלילה היידי יוצאת החוצה וחולפת על פני הנער]

הנער: קרולין!

קרולין: בונסוואר, מסייה.

הנער: את שרה ממש יפה!

קרולין: [צוחקת] זה מה שרצית להגיד לי?

הנער: כן...

קרולין: [צוחקת] אני אמסור את זה לשירלי באסי.

הנער: למי?

קרולין: אני לא שרה בעצמי! אני עושה 'פלייבק'!

[רואה שהנער לא מבין]

אני רק מזיזה את השפתיים ורוקדת. אבל תודה לך! בעצם זאת המחמאה הכי טובה שיכולת לתת לי!

[היידי מלטפת את לחייו של הנער בחושניות וממשיכה בדרכה]

הנער: החלום שלי הוא גם להיות אישה.

[קרולין נעצרת]

קרולין: אז זה העניין.

[מסתובבת אל הנער]

הדרך לא תהיה קלה.

[בוחנת אותו]

אתה תהיה אישה יפה.

הנער: סליחה שאני שואל אותך – זה החזה שלך?

קרולין: ועוד איך הוא שלי! שילמתי עליו עשרת אלפים פרנק!

הנער: גם אני רוצה חזה כזה!

קרולין: בישראל יש גם טרווסטי?

הנער: רק אותי ואת ירקונה.

קרולין: [צוחקת] אם אי פעם תגיעי לאמסטרדם, תבקרי אותי ב'מאדאם ארתור'. אני אסדר לך עבודה אצלנו בקברט.

הנער: תודה!

קרולין: בהצלחה מאדמוזל!

7. התנכלות המשטרה

[ירקונה ואפרת הולכות ברחוב]

אפרת: ואז הוא הסתכל עלי ושאל אותי – איך את רוצה את הביצים שלך?

ירקונה: [צוחקת] ומה ענית?

אפרת: נבהלתי. ענית שאני בעצם מעדיפה סלט.

[פאזזה]
ירקונה, לאן את לוקחת אותי?

ירקונה: אני רוצה להכיר לך כמה בחורים נחמדים.

אפרת: הם יעזרו לי להפוך לאישה?

ירקונה: כן, זה בדיוק מה שהם יעשו!

[מגיעות לרחוב הראשי]

ירקונה: את יפה מאוד. תעמדי לידי. הם יאהבו אותך.

אפרת: מי יאהב אותי?

ירקונה: מישהו מתקרב. תעמדי פה.

[נכנס לקוח. הוא בוחן את אפרת]

לקוח: מה איתך?

אפרת: אני בסדר.

לקוח: רק בסדר?

אפרת: כן.

ירקונה: היא חדשה. תתנהג אליה יפה!

[לאפרת] לכי איתו. תעשי לו ביד. הוא ישלם לך.

[ירקונה דוחפת את אפרת אל הלקוח והם יוצאים]

ירקונה: [ללקוח] תזהר! על תעשה לה שום דבר שהיא לא רוצה!
[לאפרת, בלחישה] קחי את הכסף ותעשי לו ביד. זה לא כל כך קשה.

[אפרת והלקוח יוצאים. ירקונה עושה עיניים כביכול לגברים עוברים ושבים.

ירקונה מבחינה בשוטר מתקרב]

ירקונה: לעזעזל!

[ירקונה מסתלקת. השוטר נכנס. כעבור רגע אפרת חוזרת ומחפשת את ירקונה]

- שוטר: היי את! בואי לכאן. איך קוראים לך?
 אפרת: ...
 שוטר: יש לך שם?
 אפרת: [מרכינה את ראשה] לא...
 שוטר: [צוחק] מה זה התחפוש הזאת? פורים נגמר מזמן.
 אפרת: ...
 שוטר: מה אתה עושה פה?
 אפרת: כלום.
 שוטר: [בלשון זכר] כלום, מה? ואיך הגעת לפה?
 אפרת: במקרה עברתי פה.
 שוטר: [בלשון זכר] במקרה? הלכת לאיבוד?
 אפרת: כן...
 [השוטר מתקרב לאפרת]
 שוטר: בוא לניידת. אני אקח אותך הביתה.
 אפרת: לא, תודה... לא צריך.
 שוטר: אתה מפחד שההורים שלך ידעו מה אתה עושה בלילות?
 אפרת: לא, בבקשה!
 שוטר: שאני לא אראה אותך כאן שוב פעם, יה הומו מסריח! אם להורים שלך לא אכפת ממך, אני אחנך אותך!
 [השוטר מכה את אפרת בכל הכוח]
 אפרת: תעזוב אותי! בבקשה תעזוב אותי! לא עשיתי כלום!
 [אפרת מנסה לברוח אבל השוטר תופס אותה, אוחז בידיה ושם את היד שלה בין הרגליים שלו]
 שוטר: זה מה שאתה מחפש?
 אפרת: [בוכה] לא! תעזוב אותי!

- שוטר:** בפעם הבאה שאני תופס אותך בבגדי אישה אני אזרוק אותך לכלא, חתיכת סוטה.
- [השוטר הולך. אפרת מסדרת את השיער שלה ומיישרת את בגדיה. ירקונה חוזרת]**
- אפרת:** [בוכה] לאן נעלמת לי, ירקונה?
- ירקונה:** ראיתי שעשית לעצמך חבר חדש!
- אפרת:** למה הם עושים לנו את זה? מה עשינו להם? לא רצחתי אף אחד, לא גנבתי שום דבר.
- [ירקונה מנגבת לה את הדמעות]**
- ירקונה:** זה החוק.
- אפרת:** איזה מן חוק זה?!
- ירקונה:** באירופה יש הרבה נשים 'כמונו'. שם אפשר לחיות בשקט, בלי שאף אחד יציק לנו - אנטוורפן, אמסטרדם, ברלין, פריז - שם גן עדן לנשים כמונו.

8. המראה

[הנער בביתו. הוא מבחין בגרביון שתלוי על קולב ומגיע אליו מוקסם. לובש אותו על הראש כאילו היה שיער ארוך ונגש בזהירות למראה. מן הצד השני נעמדת נערה. הוא נרעש מהגילוי. הוא מתיישב. הנערה מן הצד השני מתיישבת מולו. הנער שם אודם. שם מסקרה. גם האישה פועלת מולו כפעולת ראי. הם נעמדים ביחד. הנער מביט באישה במבט מעריץ וצופה בתחילת המופע שלה ולאט לאט נעלם מאחורי הקלעים.]

מערכה שלישית: נערת שעשועים

9. הבגידה

[מועדון 'מאדאם ארתור', אמסטרדם. אפרת, שעכשיו נקראת בשם הבמה 'ליידי
אן', עומדת על הבמה ומבצעת ליפסינק לשיר. השיר מסתיים ונשמעות מחיאות
כפיים ארוכות. עולה מנהל הקברט]

מנהל: מחיאות כפיים סוערות לליידי אן!!!!!!

[המנהל תופח על ישבנה של אן. היא שולחת אליו מבט חד ומעיפה את ידו]

איזו חתולה!
גבירותי ורבותי, בחוץ קר ופה בפנים חם, בוער! כל ערב אנחנו נלחמים עם הבנות שלא
יתפשטו. אז תישארו, מי יודע אולי הערב נפסיד במלחמה.
[פאזזה] גבירותי ורבותי, הפסקה קצרצרה ומיד ממשיכים.

[אפרת נכנסת אל מאחורי הקלעים. קרולין מתאפרת ומתארגנת למופע שלה]

אפרת: איזה אדיוט!

קרולין: היית מדהימה!

אפרת: תודה קרולין!

קרולין: [מוסרת לה מעטפה] בשבילך.

אפרת: [פותחת את המעטפה ומגלה בפנים דרכון] אהההה!!! אני לא מאמינה!

[אפרת תופסת את קרולין ומחבקת אותה בחום]

קרולין: הכל בסדר, אן! אן! אן! תרגעי!

[אפרת מתעשתת ומניחה לקרולין. ואז שוב תופסת אותה וחגה איתה בחדר]

קרולין: סידרתי הכל. את רואה? כתוב שאת בת 21. את לא צריכה לדאוג יותר לגבי הגיל שלך.
עכשיו תוכלי לעבוד כאן בלי לחשוש.

אפרת: מה הייתי עושה בלעדיך, קרולין?!

קרולין: משוגעת אחת! הרסת לי את כל השיער!

[ביט] אגב, השוקולטה שלך בחוץ!

[אפרת ניגשת לשולחן של ז'אק. ז'אק קם לקראתה]

ז'אק: לידי אני!

אפרת: מסייה ליאונדס!

[הם מתנשקים. ז'אק מושיב אותה באבירות]

ז'אק: את משגעת אותי!

[ז'אק נותן לאן במתנה קופסה ענקית של פרלינים מהחנות שלו]

פרליני לאונדס - שמפניה טרופל!

[ז'אק מושך בסרטים של הקופסה ומאכיל את אפרת פרלין פרלין]

אפרת: ז'אק, אני עוד אשמין בגללך!

[אפרת אוכלת פרלין]

מנהל: גבירותי ורבותיי אתם עומדים לצפות באחת והיחידה! היהלום שבכתר – קרולין!

[בפרילן השני שזאק נותן לאפרת, הם נכנסים לפריז. קרולין מתחילה את השיר
Quizas, Quizas, Quizas. באמצע השיר המוזיקה נעצרת וקרולין קופאת בפריז]

ז'אק: אני עומד להתחתן.

[פאזזה]

אפרת: מי הבחורה המאושרת?

ז'אק: היא לא מגיעה לקרסוליים שלך, אן!
אני אוהב אותך. אבל ההורים שלי דורשים שאתחתן ואקים משפחה. אם לא יהיו לי ילדים
הם יורישו את המפעל המשפחתי לאחי הצעיר.

[אפרת דוחפת את הפרלינים לעבר ז'אק כשהיא מבינה שהם חשובים לו יותר
ממנה]

את תמיד תישארי בליבי, אן. מעולם לא פגשתי אישה כמוך!

[פאזזה]

תגידי משהו, אן!

אפרת: שיהיה במזל טוב, ז'אק.

[ז'אק ואפרת נכנסים שוב לפריז. השיר ממשיך. נכנס שוטר. תוך כדי השיר קרולין מפרטטת עם הקהל עד שמבטה נעצר על השוטר. השיר שוב נעצר בפריז. אפרת מבחינה בשוטר וקמה ללכת. המנהל מגיע עם בקבוק שמפניה. הוא תופס את ידה של אפרת ובאלימות מושיב אותה על הכיסא]

מנהל: אז מסייה לאונידס, מה אתה חושב על הרכש החדש שלנו?

ז'אק: לידי אן הכי יפה מכולן.

[אפרת קמה ללכת אבל המנהל מחזיר אותה למקום בכוח]

מנהל: שמפניה?

[המנהל מוזג לז'אק ואז לאפרת. נכנסים לפריז. השיר ממשיך. קרולין נועלת את מבטו של השוטר ומתחילה לרקוד לכיוון השולחן של ז'אק ואפרת. אחרי שקרולין רואה שהשוטר הבין איפה נמצאת אפרת היא חוזרת למרכז הבמה ומסיימת את השיר. מחיאות כפיים. קרולין מגיעה לשולחן של הזוג]

קרולין: לחיי הכוכבת הצעירה של מאדאם ארתור!

[קרולין מלטפת את ראשה של אפרת]

ז'אק: קרולין! אף אחת לא זוהרת כמוך!

[קרולין אוחזת בידו של ז'אק, נושכת אותה ואז מסתלקת]

ז'אק: האם תרשי לי לראות אותך גם מחר, לידי אן?

[השוטר מתקדם לעבר השולחן של ז'אק ואפרת]

שוטר: לידי אן?

אפרת: זו אני...

שוטר: פוליצי! תעודות, בבקשה.

[ז'אק מסתיר את פניו מבושה שיזהו אותו במקום כזה. אפרת מראה לשוטר את הדרכון שלה]

שוטר: את זייפת את תאריך הלידה שלך?

אפרת: לא... לא זייפתי...

[ז'אק חומק החוצה]

שוטר: תתלבשי ובואי איתנו לתחנה. זיוף דרכון זו עברה חמורה!

אפרת: ז'אק!

[השוטר גורר את אפרת החוצה. נתקלים בקרולין]

אפרת: קרולין! תעזרי לי!

קרולין: את הולכת לכלא, אן! הם יגלחו לך את הראש היפה שלך וישימו אותך בכלא של גברים!
אבל אל תדאגי, אני אשלח לך פרלינים!

[השוטר לוקח את אפרת איתו אל מחוץ לבמה]

מערכה רביעית: אישה

10. האמבטיה

[השוטר זורק את הנערה למרגלות אמבטיה. הנערה הנסערת מרימה את עצמה. היא מבחינה בהשתקפות שלה על פני המים, ואז מתוך האמבטיה יוצאת אישה מכוסה בבובץ. הן מרימות יחד את הספוג. אפרת סוחטת את הספוג מעל ראשה של האישה ויוצאת. האישה ממשיכה לנקות את עצמה]

האישה:

אני בוראת את עצמי.
אני יולדת את האישה שנועדתי להיות.
אני רוצה להפוך לאישה שלמה.
אני רוצה גוף של אישה רגילה.
אני לא רוצה שגבר יאהב אותי ככה.

[האישה חוזרת שוב ושוב על המשפטים הללו בעוצמה הולכת ומתגברת. אפרת עצמה נכנסת לבמה עם מגבת, עוטפת את אפרת הצעירה ומחבקת אותה. אפרת המבוגרת עוזרת לאפרת הצעירה לצאת מהאמבטיה ולוקחת אותה מחוץ לבמה]
[נכנס המפקד ומתיישב מאחורי השולחן במשרד שלון]

אפרת:

[למפקד] זו הייתה מכה כואבת. אבל בשלב הזה כבר החלטתי - אני לא אתן לאף אחד ולשום דבר למנוע ממני להגשים את עצמי. ידעתי שאם אני לא אלחם על מה שמגיע לי, אף אחד לא יעשה את זה במקומי. אני אהיה אישה שלמה, אמיתית, ואף אחד לעולם לא יוכל להגיד שאני משהו אחר. אני אשאיר מאחור את כל הרמזים למי שהייתי.
באותן שנים ניתוחים לשינוי מין היו אסורים באירופה.

11. היום הגדול בקזבלקנה

[אפרת בדלת המרפאה של ד"ר בורו. הדלת נפתחת. אחות בבגדים לבנים עם כובע אחיות לבן, פותחת את הדלת בחיך]

אחות: בונז'ור, מסייה.

אפרת: כאן המרפאה של ד"ר בורו?

אחות: ווי מסייה, אני יכולה לעזור?

אפרת: באתי לעבור ניתוח לשינוי מין.

אחות: מסייה רוצה להפוך לאישה?

אפרת: [מורידה את הפאה הגברית] בדרכון שלי כתוב שאני זכר. פחדתי שלא יתנו לי להיכנס למרוקו אם אהיה לבושה כאישה.

אחות: דקור, מדמוזל. קוראים לי פטימה. אני האחות הראשית של הדוקטור. עכשיו, מדמוזל, יש לך מספיק כסף בשביל אופרציון?

[אפרת נותנת לאחות תיק מלא שטרות. האחות סופרת את הכסף. היא לא מרוצה מהסכום אבל מרחמת עליה]

אחות: זה לא מספיק.

[האחות לוקחת לאפרת את כל הכסף ומשאירה לה שטר אחד של 20 מרק. היא לוקחת איתה את כל התיק של אפרת ויוצאת לקרוא לרופא. הרופא נכנס. הוא מדבר במבטא צרפתי בשילוב מילים בצרפתית]

מנתח: בונז'ור מדמוזל!

[האחות מתחילה לארגן את אפרת לניתוח]

מנתח: בטח שמעת על הניתוחים שעושים באירופה ובהודו. הם פשוט מסרסים את הבנות. הניתוחים האלו זה פשוט קטסטרוף. כפפות!

[האחות נותנת לדוקטור כפפות גומי נקיות. הוא מתחיל לבדוק את אפרת]

אני פתחתי טכניק שאני מכנה 'שיטת הקיפול'. אני עשיתי ואג'ין לכל הבנות מה-'קרוסל דה פרי' ו-'מאדאם ארתור'. הן יכולות לספר לך שהואג'ין שלי פרפטמו פונקציונל.¹ את תהיי מסוגלת,

1 parfaitement fonctionnel - perfectly functional, מתפקדת באופן מושלם

מדמוזל, לקיים יחסי מין עם גבר ולהגיע לאורגזם.

ידעת, מדמוזל, שפעם לאדם היתה עצם מאורכת באבר הזכרות, כמו להרבה יונקים אחרים? במהלך ה-*évolution* האדם איבד את העצם הזו, ואת היכולת לשמור על *erection* ממושך. לדעתך, מדמוזל, אלוהים יצר את האישה לא מצלע של בית החזה אלא מאותה עצם הפין.

[האחות לוקחת אותה לחדר ניתוח, משכיבה אותה על מיטת הניתוחים ונותנת לה זריקת הרדמה]

אפרת: *[לאלוהים] אתה למעלה, אני מבקשת ממך, תוציא אותי מפה כאשה מושלמת. ואם לא קח אותי אליך.*

[חושך]

הרב: *[קול בלבד] ויפיל יהוה אלהים תרדמה על-האדם וישן ויקח אחת מצלעותיו ויסגר בשר תחתנה: (כב) ויבן יהוה אלהים את-הצלע אשר-לקח מן-האדם לאשה ויבאה אל-האדם: (כג) ויאמר האדם זאת הפעם עצם מעצמי ובשר מבשרי לזאת יקרא אשה כי מאיש לקחה-זאת:*

[כמה ימים לאחר הניתוח. אפרת מחלימה במיטה. היא מלטפת את החזה שלה ושולחת את היד למטה. כשהיא מוצאת שם וגינה במקום איבר מין זכרי חיוך מתפשט על הפנים שלה]

12. המכון הפתולוגי

[שנת 1965, משרד הפנים במגדל שלום. קולות של אלפי אנשים, צעקות והמולה.
אפרת בדלפק של הפקידה. הפקידה חוזרת עם המסמכים שלה.]

- פקידה:** תקשיב, בלתי אפשרי ככה לשנות כלום.
- אפרת:** למה?
- פקידה:** אתה צריך להביא הוכחה שאתה עכשיו אישה.
- אפרת:** את. לא אתה.
- פקידה:** אתה זכר בתעודה וככה אני אפנה אליך.
אתה צריך להביא אישור רפואי שעכשיו אתה אישה.
- אפרת:** אני אביא אישור מרופא המשפחה שלי.
- פקידה:** לא, לא. זה צריך להיות אישור משפטי.
- אפרת:** משפטי?
- פקידה:** כן. אתה צריך ללכת למכון הפתולוגי ולהביא אישור מרופא משפטי שעברת הליך רפואי ועכשיו אתה נקבה.

[אפרת מול פקיד הקבלה במכון הפתולוגי אבו כביר]

- פקיד:** באת לעבור בדיקה פתולוגית? פעם ראשונה שגופה באה לכאן בכוחות עצמה.
- אפרת:** שלחו אותי ממשרד הפנים.
- פקיד:** ד"ר בצלאל בלור, מנהל המכון, יטפל בך. הוא עסוק כרגע. תמתיני כאן.
- אפרת:** [לקהל] חיכיתי יותר משעה מחוץ לחדר.
- פתולוג:** כן, כנסי. יש לך בקשה ממשרד הפנים?
- אפרת:** לא...
- פתולוג:** אז תיגשי בחזרה ותבקשי הפניה אליי.

[במשרד הפנים]

	פקידה:	מה, לא נתתי לך בקשה?
	אפרת:	לא.
	פתולוג:	[במכון הפתולוגי] תתפשטי.
	פתולוג:	[הפתולוג לובש כפפות גומי. אפרת מתפשטת]
	פתולוג:	תשכבי כאן.
	פתולוג:	[אפרת שוכבת עירומה ומבויישת. נכנסים שני עוזרים. הפתולוג מודד את גופה ומסכם את אבחנותיו בקול קר וחסר רגש כאילו אפרת היתה גופה. העוזרים ומתעדים את הכל ברשומות. כל חלק בגופה נמדד ומתועד]
	פתולוג:	[מודד את הגולגולת שלה] מצח. 7.
	עוזר:	[חוזר אחריו ורושם] מצח. 7.
	פתולוג:	[פותח את הפה של אפרת ובוחן את השיניים בפה] שיניים. 23 ו-46. סתימות.
	עוזר:	23 ו-46. סתימות.
	פתולוג:	[חופן את שדיה] שדיים. שני שתלי סיליקון.
	עוזר:	שני שתלים.
	פתולוג:	[מותח את ידה ומודד אותה] יד. 21.
	עוזר:	יד. 21.
	פתולוג:	[מצווה] פיסוק.
	פתולוג:	[אפרת הצעירה מפסקת את רגליה. הפתולוג ושני עוזריו מצדדיו מתכופפים ומציצים אל בין רגליה בפליאה]
	פתולוג:	יש ואגינה [במילעיל]
	עוזר:	יש ואגינה!
	פתולוג:	[מצווה] רגל. [מותח את הרגל שלה ומודד אותה] איזה מידת נעלים את נועלת?

- אפרת:** 42.
- פתולוג:** רגל גדולה. של גבר.
- עוזר:** מידת נעליים. 42.
- [הפתולוג מסיים את הבדיקה מסיר את הכפפות]*
- פתולוג:** תתלבשי ולכי הביתה. תבואי בעוד כמה ימים הדו"ח יהיה מוכן.
- [אפרת מתלבשת והולכת למשרד הפנים]*
- פקידה:** לכי שבי ליד החדר של מנהל הלישכה. הוא צריך לאשר.
- [אפרת מחכה]*
- פקידה:** הוא לא יקבל אותך היום. תבואי מחר.
- אפרת:** *[לפקידה]* אתם מושכים אותי כבר שבועיים. היום אני רוצה לצאת מכאן עם תעודת זהות חדשה!
- פקידה:** מר רוזנסון, הבחורה הזאת פה. *[צוחקת]* מתי תקבל אותה?
- אפרת:** תשמעי, אתם שולחים אותי הלוך וחזור. אני כבר 3 שבועות כאן בשביל דבר שאפשר לסיים תוך כמה דקות.
- פקידה:** *[צוחקת]* תמתיני בתור.
- אפרת:** תני לי דף נייר, בבקשה.
- פקידה:** לשם מה?
- אפרת:** את יודעת איפה אנחנו נמצאים?
- פקידה:** במשרד הפנים.
- אפרת:** אנחנו נמצאים במגדל שלום. אני כותבת מכתב פרידה ועולה לגג.
- פקידה:** תמתיני רגע.
- [אפרת מתחילה לכתוב. הפקידה נעלמת לתוך החדר של מנהל הלשכה, וכעבור רגע קצר שבה]*
- פקידה:** מנהל הלשכה יראה אותך עכשיו.

[אפרת נכנסת לחדרו. לפניו יושב אדם דתי חובש כיפה]

מנהל: מה אתה רוצה?

[מתקנת אותו] 'מה את רוצה?'

אפרת:

כמעט חודש אתם מסרבים לתת לי זהות חדשה. יש לי את כל האישורים ואני עומדת על זה ש...

[המנהל קוטע אותה וזורק עליה את תעודת הזהות החדשה שלה]

מנהל: **[קורא בלחש מהתנ"ך. כאילו לעצמו]** וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת-הָאָדָם בְּצַלְמוֹ, בְּצֶלֶם אֱלֹהִים בָּרָא אֹתוֹ: **[צועק]** זָכָר וּנְקֵבָה, בָּרָא אֹתָם!

אפרת: מי כמוני יודעת - זכר ונקבה היא בראה גם אותי.

מנהל: **[בלשון זכר]** הנה התעודה שלך. קח אותה ותסתלק!

13. חתונה

[אפרת ופטר מטיילים ברחוב]

אפרת: יפה פה.**פטר:** כן. זו שכונה חדשה.

התגעגתי אלייך! הזמן לא זז עד שחזרת. לא עבר יום, לא עברה שעה בלי שחשבתי עליך. אני אוהב אותך.

אפרת: פטר, אני...**פטר:** את אוהבת אותי?**אפרת:** לא... זאת אומרת, כן... אני... זה לא מה שהתכוונתי להגיד.**פטר:** את אוהבת אותי? אנחנו כבר כמעט שנה וחצי ביחד. ואני מרגיש כאילו את לא שלי עד הסוף.**אפרת:** כן, אני אוהבת אותך, אבל זה לא... זה לא נכון, אתה לא מבין...

[מתנשקים]

פטר: את רואה את הרחוב הזה? הבית שם בסוף, הוא יהיה שלנו.**אפרת:** באמת?**פטר:** כן. מקום שקט. כשמרתה נפטרה לא האמנתי ששוב תהיה לי אהבה. אני כל כך מאושר שיש לי אותך.

[מרצין, לוקח את שתי ידיה ומנשק אותן]

אפי, את רוצה להיות...?

אפרת: חכה רגע. הסיבה שביקשתי פסק זמן היא כי הייתי צריכה להגיע להחלטה. אתה לא יודע את זה אבל טסתי לפלמה. יום יום יצאתי לטייל ברחוב היהודים. שמעת על האנוסים?**פטר:** לא.**אפרת:** כלפי חוץ הם נראו קתולים לכל דבר, מפני שהם פחדו מהאינקוויזיציה. אבל בתוכם הם שמרו על הדת היהודית שלהם. בשבת, במרתף הבית, הנשים היו מדליקות נרות והגברים עושים קידוש על היין.**פטר:** אני יודע שאת יהודיה, אפי. זה עניין, מפריע לך שאני נוצרי?**אפרת:** לא, פטר. אני מנסה לספר לך אבל זה לא קל לי. גם אני כמו האנוסים.

- פטר:** מה זאת אומרת? תסבירי לי בבקשה.
- אפרת:** פטר, אני נולדתי כזכר.
- [שתיקה למשך כמה שניות. בסופן פטר אוחז בידיים של אפרת ומלטף אותן בעדינות]*
- פטר:** אפי, אני לא היכרתי אותך אז. אני מכיר אותך היום. והיום אני רואה מולי אישה יפה, שאני מאוהב בה. בשבילי את הדבר הכי מושלם שיש.
- [אפרת נותרת בפה פעור]*
- אפרת:** תחזור, תחזור על המילים האלו! אני חולמת.
- פטר:** העבר עבר. בואי נסתכל קדימה לעתיד!
- אפרת:** אני אוהבת אותך!
- פטר:** ותסכימי להתחתן איתי?
- אפרת:** כן, אני מסכימה!
- [מתנשקים]*
- אפרת:** *[לקהל]* פטר ואני הלכנו לבית העירייה כדי להירשם כזוג נשוי. נרשמנו בתאריך ה-8 בחודש מרץ, שזה יום האישה הבינלאומי.
- פטר:** עכשיו את אישתי ואני לא רוצה לשמוע יותר על העבר שלך.

מערכה חמישית: שוטרת טרנסית

14. בתא המעצר

[2015. כמה ימים לאחר השיחה של אפרת עם המפקד. תא המעוכבים במרתף תחנת המשטרה של מחוז מרכז. בחדר נמצאים קמיליה המעוכבת לחקירה ונתי, שוטר המשגיח עליה, ועסוק בפתירת תשבץ.]

קמיליה: שוטר! שוטר!

[נכנסת אפרת, לבושה במדי שוטרת]

אפרת: היי, נתי.

שוטר: היי, אפרת. [מחזיר את המבט לתשבץ] סוג של חיה. מתחיל ב-פ נגמר ב-ר?

אפרת: פישר הזה.

שוטר: תכלס.

אפרת: מה יש לנו היום?

שוטר: איזה קוקסינל אחד.

[קמיליה מבחינה באפרת]

קמיליה: אתה שם! שוטר!

אפרת: [לשוטר] היא בסדר שם?

שוטר: סתם מבלבל את המוח. לכי אליו את אם את רוצה.

[אפרת נכנסת אל קמיליה]

קמיליה: אפרת!

[אפרת מסתכלת אחורה לראות שנתי לא יכול לשמוע את השיחה שלהן]

אפרת: קמיליה! מה את עושה פה?

קמיליה: זה פאבל. רבנו. קבענו ללכת למסעדה אבל שוב פעם הוא אמר שהוא מעדיף להזמין אוכל הביתה. האשמתי אותו שהוא מתבייש בי. אני מספיק אישה רק בשביל סקס אבל אתה מעדיף למות מאשר שיראו אותך מסתובב איתי! אמרתי לו שאם הוא לא לוקח אותי למסעדה זה נגמר. הטונים עלו. ראה לי שהוא שתה יותר מדי. ואז הוא קרע ממני את השמלה... והשכנים קראו למשטרה. ברגע שהוא שמע את הסירנה שלהם הוא התאדה.

אפרת: מסכנה שלי!

- שוטר:** הכל בסדר שם?
- אפרת:** [לנתי] כן, הכן בסדר. אבל אני לא מבינה למה עיכבו אותך לחקירה?
- קמיליה:** הגיע שוטר גבוה עם שפם
- אפרת:** פושר!
- קמיליה:** בסך הכל זרקתי עליו סיגריה...
- אפרת:** קמיליה, זאת תקיפת שוטר!
- קמיליה:** הוא צעק את השם הקודם שלי ככה שכל הבניין שמע!
- אפרת:** זה השם שכתוב לך בתעודת הזהות.
- קמיליה:** [כועסת] את לטובתי או לטובתו?
- אפרת:** אני...
- קמיליה:** את שכחת מאיפה באת!
- אפרת:** אני מתחננת, קמיליה. הם לא יודעים עלי כאן!
- [נתי השוטר נכנס ולוקח את קמיליה לחקירה ולתא המעצר]
- שוטר:** [לקמיליה] שמעו!
- קמיליה:** קמיליה בשבילך! [לאפרת] את רואה? את רואה?
- שוטר:** קמיליה, בואי יפיפיה שלי. הולכים לחקירה.
- קמיליה:** אפרת!
- שוטר:** [לאפרת] את מכירה את הקוקסינל הזה?
- [פאזזה. קמיליה מסתכלת על אפרת בתחינה]
- אפרת:** פגשתי אותה פעם... בגינת כלבים.

15. ההתאבדות

[קמיליה בביתה, שותה או אולי לוקחת סמים, המנגינה של לה-טרוויאטה מתנגנת בעוצמה ברקע והיאקמיליה רוקדת בשכרות סביב עצמה. אפרת מתפרצת פנימה]

- אפרת:** קמיליה! השעה 2 בלילה! את יודעת כמה תלונות הגיעו למוקד?
- קמיליה:** יופי, שיבואו. שיבואו לקחת אותי שוב.
- אפרת:** אף אחד לא יבוא. אמרתי להם שאני מטפלת בזה. [סוגרת את המוזיקה]
- קמיליה:** ראיתי איזו עזרה גדולה קיבלתי ממך...
- אפרת:** אני ממש מצטערת על מה שקרה. ניסיתי להתקשר אליך כבר שבוע ולהסביר...
- קמיליה:** אני לא צריכה את ההסברים שלך!
- אפרת:** כשנתי לקח אותך, רציתי לעצור אותו, אבל נכנסתי לפאניקה...
- קמיליה:** בגדת בי!
- אפרת:** אני פה כי אני דואגת לך! את לא יכולה להמשיך ככה. את לא יכולה להמשיך לחיות על קצה הצוק. מתישהו את תפלי ממנו!
- קמיליה:** פאבל בא אלי אתמול. הוא בכה והתנצל על מה שקרה. סלחתי לו. היה לנו לילה מדהים. בחיים לא הרגשתי כל כך נאהבת, כל כך בטוחה. [ביט] בבוקר כשהתעוררתי, במקום שבו הוא שכב על המזרון מצאתי חבילה של שטרות. [מרימה את השטרות ומראה לאפרת]
- אפרת:** פאבל הזה, רק צרות. את חייבת להפסיק עם העבודה הזאת.
- קמיליה:** אני לא כמוך, אפרת! אני לעולם לא אהיה דיילת או שוטרת. העבר שלי הולך איתי לכל מקום! אני תמיד אשאר זונה. אני כמו ויולטה ב-'לה טרוויטה'. אין לי גאולה. אני לא יכולה לחזור לדרך הישר. אנשים כמוני חיים רק בלילה. בחושך. כשהדמיון עובד יותר מהעיניים. אבל את יודעת מה אני חושבת, אפרת. אני חושבת שאת מקנאה בי!
- אפרת:** אני מקנאה בך?
- קמיליה:** אני אולי זונה. אני אולי קוקסינלית. אבל אני יודעת מי אני. אני לא משקרת לעצמי.
- [קמיליה מפעילה מחדש את המוזיקה וחוזרת לרקוד עם עצמה]
- אפרת:** קמיליה!
- [לפתע מתחילות להופיע דמויות לבושות בבגדי ערב, קמיליה מסתכלת עליהם באימה, אפרת מנסה למשוך את תשומת ליבה ללא הצלחה]
- קמיליה:** [מדקלמת וריאציה על האופרה ומצביעה על אפרת] אתם מכירים את האישה הזו? אתם

יודעים מה היא עשתה? האישה הזו היא לא מה שהיא טוענת שהיא. היא שקרנית. היא אמרה שאכפת לה ממני, ואני האמנתי לה. אבל עוד לא מאוחר למחות את הכתם על כבודי. אני מבקשת מכולכם להיות עדים לכך שהשבתי את החוב שלי במלואו!

[זורקת על אפרת את חבילת השטרות]

אפרת: קמיליה, בבקשה!

[אפרת תופסת אותה בכוח, הדבר מחזיר את קמיליה למציאות לרגע]

קמיליה: תעופי מפה! אני לא רוצה לראות אותך יותר! תעופי! את שומעת אותי? תעופי!

אפרת: קמיליה אני רוצה לעזור לך, אני אוהבת אותך קמיליה. קמיליה!

[אפרת יוצאת. הדמויות מתחילות לסגור על קמיליה, המוזיקה מתגברת והופכת למפחידה, הדמויות מתחילות לצחוק, קמיליה מנסה להשתיק אותם, עוצמת עיניים ואוזניים, מנסה לסלק אותם עם הידיים, כששום דבר לא מצליח היא מתרסקת על הרצפה. הדמויות מתאספות סביבה ומתחילות להעביר מאחת לשנייה בד/גרביון עד שהוא מגיע אליה. היא מחייכת בהשלמה, מלפפת את הבד סביב צווארה ומחזירה לדמויות שמושכות את הבד כלפי מעלה]

16. היציאה מהארון

[אפרת ושוטר נמצאים בגינת הכלבים. השוטר מחזיק מצלמת וידאו ביד]

שוטר: כאן את רוצה להצטלם? בגינת הכלבים?

אפרת: כן.

שוטר: טוב, בסדר. מוכנה? אקשן!

אפרת: אחר צהריים טובים, למי שלא מכיר אותי, שמי אפרת טילמה, ואני מתנדבת במשטרת מחוז תל אביב. אני רוצה להודות לאדם יקר, שעודד אותי להיות גאה במי שאני.

[**המפקד מחייך וצועד צעד קדימה לכיוון אפרת, הוא בטוח שהיא מתכוונת אליו**]

חברה שלי קמיליה סורקין.

קמיליה היתה אישה גדולה מהחיים. היא לא מצאה מקום בחיים האלה. קמיליה היתה לה-טרוויאטה. הסוטה מדרך הישר. קמיליה רצתה להשתלב בחברה, היא רצתה לעבוד ולחיות בכבוד. אבל אף אחד לא הסכים להעסיק אותה. החברה דחקה אותה לשוליים, אל מעבר למצוק.

בזכותה קמיליה הבנתי שכל החיים שלי חייתי בשקר. מגיע לי אוסקר על העמדת הפנים הגדולה בעולם. אבל אפילו השחקנית הגדולה ביותר לא יכולה לשחק דמות 24 שעות ביממה. היום אני נאבקת כדי שהחברה תתאים את עצמה לאנשים כמותה. וכמותי.

אישה ביולוגית לא הייתי אף פעם ואף פעם לא אהיה. אני אישה טרנסית. להיות טרנסית זה כוח ואומץ מסוג אחר. ועל הכוח והאומץ האלה אני בחיים לא אוותר. ובחיים לא אתן לאף אחד לקרוא לי בשם אחר. אני עונדת את הטרנסיות שלי כמו מדליה של אומץ בקרב.

אני עונדת את הטרנסיות שלי בגאווה, לזכר האחיות שלי שמתו בקרב, ולמען האחיות שלי שעוד לא נולדו, כדי שתהיה להן לידה קלה.

הסיפור שלי הוא סיפור על אישה טרנסית שהמשתרה היתה מתנכלת לה, והיום היא בעצמה שומרת החוק. אבל הסיפור שלי הוא גם על אישה שעשתה הכל כדי למחוק את העבר שלה, רק כדי לגלות שהיא גאה להיות מה שהיא היתה כל הזמן - אישה טרנסית.

שוטר: יפה אפרת. מתחיל קצת להחשיך. שנלך?

אפרת: אני מעדיפה להשאר פה עוד קצת.

שוטר: לילה טוב אפרת.

אפרת: לילה טוב.

[השוטר יוצא. נכנסת קמיליה ומתיישבת על הספסל]

אפילוג: פגישה ראשונה

[קמיליה ואפרת יושבות על ספסל. הן לא דיברו מעולם. הן מחייכות זו לזו]

אפרת: אני רואה אותך כאן כל יום.

קמיליה: כן, אני אוהבת לנוח כאן ולהתבונן מהצד.

אפרת: על מה את מתבוננת?

קמיליה: על הגברים והנשים. ומה שביניהם.

אפרת: אני אפרת.

קמיליה: נעים מאוד, אפרת. אני קמיליה.
[פאזזה. מהססת] אני טרנסית בתחילת דרכי.

אפרת: אני טרנסית בסוף דרכי.

[צוחקות]

קמיליה: לא הייתי מאמינה. את כל כך יפה!
זה החזה שלך?

אפרת: ועוד איך הוא שלי. שילמתי עליו הרבה כסף!

[קמיליה צוחקת]

קמיליה: יום אחד גם אני אהיה יפה כמוך.

אפרת: את יפה כמו שאת קמיליה!
לא אשכח אותך.

[קמיליה מחייכת אליה והן מחזיקות ידיים]

סוף.

[השתחויה. אפרת מבצעת ליפסינג לשירה של שירלי בסי *This Is My Life*]